

Не завжди події на міжнародному терені мають розвиватися в бажаному для нації напрямі. От і тепер ми є свідки переможного маршу ворожої нам більшовицької -оскви в Європу і скріплення її позиції у світовому масштабі. Та чи це має означати, що так має бути завтра. Зрештою, у змаганні поневоленого народу до власної держави і власного вияву всі міжнародні інституції - це лише більш або менш вигідне тло, яке ні в якому разі не звільняє національного активу від обов'язку повсякчасно боретися за здійснення свого ідеалу. -крес сьогодні, коли більшовицькі війська штурмують Берлін, нам пригадуються 1918-1919 рр., коли то український народ силою своїх малочисельних військ загрожував шлях червоним полчищем, муравієвих, будьонних, що через українські землі прямували на підбій Заходу. Віт тоді був глухий і сліпий на наші нерівні змагання. Чи, правда, не встоялися перед навалом. Та ніхто й не сказав, що ми зламалися, що покірне вклали ший у чуже ярмо. Народ наш швидко пізнав "вовка в овечій шкурі" та мовою зброї і крові відповів на насильство й окупацію. -же, і добре радив тоді полк: -ген Лоновалюк, щоб "пустити" більшовиків в Європу. -ому якраз український народ мав бути тим об'єктом і захисником Європи перед налим наступом -жінгісхана. -ому, як казав у XII - XIII ст., ми знову мали сторіччя третити на нерівні змагання з єв-ордами -ходу, а Середню і Західню Європу в той час мала розвиватися культурно. Чи й тепер ми мали бути лише "пограничними військами" європейської твердині. -і, може, і справді, коли б не -аїна і не -аїна, українська історія була б занисала коротший період неволі і бездержавності.

Сей дивлячись сьогодні на те, як червона армія "визволяє" поодинокі європейські країни, ми лише зіставимо собі деякі факти. -ачимо, що діється з недавніми надутими "царствами", державами, "штатами", "республіками", королівствами - і нам стає... відродженіше на душі. Не зі злостю і не тому, що "в влого сусіда хата горить". Ні. -ужам горем ми радіти не вміємо, бо самі його добре знаємо. -ле ми маємо сьогодні не пригадати собі тих "сусідів" і їхньої постави щодо трагічних днів українського народу, і то саме в момент його змагання зі спільним ворогом. Ми нероз і не двічі наслушалися терпких слів під адресою національної зрілості, -олітичної вирошеності і навіть лицарскости нашого народу. - сьогодні події дають нам перегляд і показ тих же моментів і в наших західних і південних сусідів. Коли ж сьогодні оформляні і здані державні народи без жадного пострілу капітулюють і, мов п'яні, скочуються в обійми ворога, то це теж треба пам'ятати. - нам пригадуються слова одного польського письменника, що "впасти може й нарід великий, але зломатися тільки підлий". Ці слова є сьогодні для нас мірилом вартости поодиноких національних спільнот, що стали віч-на-віч з великою небезпечкою. Не задля похвал і призначення, а в ім'я об'єктивної правди ми одночасно сьогодні з гордістю підсумовуємо нашу теперішню збройну революційно-визвольну боротьбу з московсько-більшовицьким наїзником, і це нас морально скріплює та дає нам радісне почуття нашої національної себевагости.

І події розвиваються дуже швидко, і нам не вільно третити дорогого часу. -я бачимо, що -осква дуже захопливо капіталізує на труні німецької імперії свої успіхи. Нам нема причини журитися, коли ворожі їм імперіялісти, залюднюються, але одночасно нам нема ніякого викуду допомогати імперіялізму ві російському. Наш обов'язок саме тепер, коли російський імперіялізм, під ширмом "визволення" загарбує поодинокі європейські країни, розшифрувати його загарабницькі властиві цілі і методи і цим відкривати народам, поневоленим і загарабаним -осквою, справжнє обличчя більшовиків та накреслювати наві щоріччя їхньої боротьби за волю. Це й є наш обов'язок, бо, власне, український народ, який не з віддалі і не з філму оглядав більшовицьку дійсність, -еки мав змогу десятиріччя жити в ній і дивитися окупантові прямо в зу-

цього місці я хочемо сказати, що все те, що сьогодні проходить у на-

таннях державного будівництва, соціальної перебудови і світоглядної переорієнтації, не є нічим випадковим, ні тим більше органічним для національного процесу чи прогресу в таких країнах, як Чехія, Угорщина, Румунія, Болгарія, Югославія й інші. Комуністичні теоретичні й практичні вже давно все те оформили у своїх творах, а кідькадесятирічна практика більшовиків все те лише підтверджує. Це, звичайно, не означає, що сьогодні вожді пролетаріату реалізують марксовсько-ленінську концепцію перебудови світу. Вони лише випрягли ті революційні теорії комуністичних утопістів до будови нової світової імперії, що для "маскіровки" зветься сьогодні СССР, а стратегію і тактику пролетарської революції використали для будови і росту нової метрополії світу - Москви. Тут справи не в тому, чи так оскільки корисні є всі ці соціальні переміни, що їх сьогодні провадяться у названих країнах, бо це справа окрема, суто національна, внутрішня справа кожного народу, але в тому, що все це переводиться за видимими директивами з Москви з метою не поліпшити соціальне становище селянина чи робітника, а включити його і цілий народ у нову політичну систему, в якій це саме селян і робітник буде лише рабом сталінських вельмож. Тим то розглядаючи сьогоднішнє "вивалення", "демократизацію" і "націоналізацію" європейських країн ми не будемо аналізувати всіх тих заходів, що їх так ниспівно реалізують "тимчасові уряди", але називатимемо по імені всі ті симптоми розкладу, що верог ненароком прищиплює поодиноким суспільностям і креслить йому шляху, по якій вони скочуватимуться у провалля, оскільки не застосують превентивних засобів оборони.

Західна Європа, назагал мало орієнтується в тому, наскільки змінилися більшовики від жовтневої революції до сьогодні. Все ще покутують старі погляди про "країну перемінитого соціалізму", "диктатуру пролетаріату" "демократію", "національну рівноправність" тощо. А тим часом сьогоднішній СССР - це вже яскраво скристалізоване російське імперію з усіма елементами імперіалістичної великодержави. Дивиться на нього крізь окуляри соціалістичних вождів XX століття і побожно всміхатися до його месіянстичного обличчя є такою глупістю, як вірити вовкові, що надів червону шапочку і їдає бабусю з казки...

Тут не місце казати, чому так сталося, бо для загрозованих народів це менш важливе ми скажемо лише, що ножиці між теорією і практикою були такі великі, а розчарування таке велике, що більшовики мусіли робити тактичні стрибки, аж поки, нарешті, не докотилися до російського ультранационалізму. Тут діють закони, що зродилися в період будови соціалізму в одній країні. Зіставивши дві виключаючі себе ідеї, тобто "непримиримий марксизм", який не визнає націй, лише класи, з відосередньою тягою окремих націй до незалежності, тобто з "непримиримим націоналізмом", ми бачимо - більшовики скочували і стали по боці російської нації в ім'я засади, що краще мати один найчисельніший народ по своєму боці, ніж мати всі народи проти себе. Так зродився і оформився сталінізм, тобто російський імперіалізм, що надів червону сарачку й іде на підбій світу. І саме те, що цей імперіалізм іде під обмудними гаслами соціалізму і демократії та шляхом і методами революційної доктрини марксистів, робить з нього дуже грізного і небезпечного ворога всіх поневолених і загрозованих народів, а зокрема тих, які з уваги на своє географічне положення знаходяться у близькій віддалі від території держави "робітників і селян".

На чому ґрунтуємося ми, коли кажемо, що СССР - не "бастіон світової пролетарської революції", а російське імперіалістичне держава, що під гаслом соціалізму здійснює свою великодержавну концепцію.

Перше, на тому, що першість у керівництві державою віддана імперіалістичним елементам російського народу. Незалежно від того, чи в поодиноких союзних республіках є кваліфіковані державні працівники, кремлівський центр на всі керівні посади скрізь насаджує "істинно російських людей" або таких, що для них власна національна приналежність вже лише забобон. В усьому вони вже на ділі "російські". Це ми бачимо на прикладі хоча б України, де в усьому періоді радянської влади всі секретарі комуністичної партії, всі властиві диктатори країни, були й є чужинці - російські. Це ми діємося і в інших союзних республіках. Це бачимо і в розміщенні людського матеріалу в червоній армії, де росіяни ставляться у більш вигідні умови, дається їм до п'яти разів більше матеріалу, ніж іншим, до вони вигибають менше, ніж інші.

наради в піхоті. Іє, що сьогодні син Груші Джугашвілі сидить на кремлівському престолі, що нічого не говорить, бо історія знає багато подібних прикладів, і вони якраз доказують, що ніхто так жорстоко не зміг розправитися з іншими народами, як володар-яничар. Сьогодні, як ніколи раніше розбуджується в російському народі почуття національної гордості, шовінізму, непримиренності і першості. Замінене пролетарський гімн на патріотично-російський, і вже сьогодні кимна радянська дитина співає, що ~~в~~ "скавала на веки велика Русь". Великоруське піднебіння сьогодні скобаче і вся відгребана історія ганебної пам'яті царів грізних і петрів, царських генералів суворових, брусілових, кутузових, царських чиновників, отих усіх грибєдових і інших. Червона армія точно і нерозривно пов'язана з традиціями царської армії, і вже сьогодні не можна розібрати, де царизм, а де соціалізм. На раменах пролетарських маршалів і генералів знову пишанься золоті нагони, блиском медаль і орденів світить кремлівський двір. З кожного слова, з кожного рядка советської преси пробиваються месіянстичні слова "ідея", "ідея", "ідея", "ідея" - ідея грядущого дня... - одночасно розстрілами, вивозами, засланнями, терором, придушується і знищується все, що лише має хоча б відблиск національної ідеї іншого, неросійського народу.

А д р у г е, на тому, що в середині всього СССР, а зокрема на терені інших національних республік, областей і країв, проходить планований процес внутрішнього цементування всього населення СССР на базі однієї мови, однієї батьківщини, одного патріотизму, однієї держави, одного соціального устрою, одної культури, науки, мистецтва, однієї влади, партії, однієї столиці, а все це разом завершується однією "геніальною" людиною, - "... на весь світ людиною". Це і є на ділі творення однієї нації, навіть розуміючи під нацією те що назвав Сталін, тобто спільність "мови, території, економічного життя і психічного складу, який проявляється в спільності культури". Це місце займає сьогодні російська мова, не треба й говорити. Це ж - мова "єніна", мова "старшого брата", мова країни "перемігшого соціалізму". Пільність т е р и т о р і ї забезпечено конституцією, бо кожний громадянин є одночасно громадянином усіх республік. Втім поняття "радіна" не є однозначне в понятті національної батьківщини, лише з усім СССР. Пільність е к о н о м і ч н о г о ж и т т я існує теж, бо сталінський лжеціалізм побудований на всій території, і експлуатаційна система державного капіталізму дається в знаки всім прешкою. Що до "п с а х і ч н о г о ж с к л а д у", який проявляється в спільності культури, то на те є мільйони доказів у кожній газеті, в кожній вірші, в кожному шкільному підручнику, в кожній науковій праці. Це це є, за офіційною термінологією, культура "соціалістична на змісту і національна по формі", - нічого не заважає, бо поняття соціалізму вже давно в СССР нерозривно пов'язане з поняттям "росії". Це творення однієї советської нації, що нічим іншим, як насильною асиміляцією інших народів і народностей в корні "росії", не кінчається на вищезазначених елементах сталінської дефініції нації. Внутрішнє цементування проявляється і в намаганні прищепити всім народам СССР такі елементи, як от: расизм, "єдині кровні братні народи", мілітаризм /культ червоної армії/, аксепція "визволення" інших народів, традиціоналізм /відгребання стара історія/, авторитаризм /новна господарсько-торговельна ізоляція/, месіянзм, які в сумі дають те, що ми називаємо "... здійснитися вповноті силевої натури", тобто, коротка кажучи, розбудувати імперіалізм. Сталінська т.зв. "національна політика" є нічим іншим, як саме творення однієї російської імперіалістичної нації.

Д о т р е т ь е, на тому, що в СССР відгребана старі царські призначені на експорт імперіалістичні ідеї, що їх колись з такою пристрасією викорчовув міжнародний пролетар, - слов'янфільство і православ'я дві ідеї, що в кожнім своїм черві пов'язані з реакційним режимом імперіалістичної Росії минулих сторіч. І знов, як і при всіх соціальних новостях, що їх пропагує більшовизм, треба асигначити, що суть справи не в православ'я як в вірі, ані так в слов'янфільстві як якійсь культурній міжнаціональній символі, але в тому, що ці ідеї впрягнені в імперіалістичну концепцію сьогоднішніх володарів Кремля, і їх вони використовують для обдурування і асиміляції інших народів. Чи ж треба пригадувати, скільки колись царський уряд видавав грошей на поширення слов'янфільства в країнах колишньої австро-угорської монархії, щоб лише викликати симпатії до Москви як столиці всіх слов'ян і тим самим

175

орієнтувати поодинокі наради на Росію як "захисника" всіх поневолених слов'ян, як старшого брата, що "зведе всі слов'янські ріки до одного руського моря". Москва завжди мріяла про гегемонію в Європі, тим то вона мусіла шукати приманчивих ідей, коли не для всіх європейських народів, то хоча б для слов'ян. "Слов'янофільство" була ділі нічим іншим, як яскравим русофільством, це, зокрема, довів царський режим на тих "слов'янофілах" які думали будувати столицю слов'ян, але... в Києві. Вони, як от Астасмарів, Шевченко і інші, звичайно, важко відстраждали за свої протиросійські ідеї. А що вже говорити про православ'я довіи царя. Учиняючи переяславською угодою Хв Імеліницького, по через усі руїни і зруйнування ХІІІ і ХІХ ст., православне духовенство, зокрема його верхівка цілковито була на "країні". На агентурній службі окупанта. Це дивно, що коли жовтневий революціонер залив старі царські порядки в Росії, мусів жорстоко розправлятися із православним духовенством як одним і з найбільш видних і вірних представників тих порядків. Це давно теж, що це духовенство так безнадійно скотилося у моральне провалля в період радянської влади, тобто в період офіційної безбожницької кампанії. У твердих умовах життя могли бути гідно витримати лише люди чесні й морально, стійкі та, звісно, агентурна служба таких людей не виховує. Сьогодні більшовики змінили тактику і залучили недобитків у своє імперіалістичне русло. І вчорашні переслідувані духовники співають сьогодні разом з чехістами, які колись саджали тих же духовників на гаряче, - "осана товаришу Сталіну". На патріаршому троні, з ласки більшовицького диктатора, засів росіян, який і пишеться своїм царським імперським титулом "патріарха московського і всієї Руси", нахабно забуваючи, що не Русь, а сама республіка сьогодні, за офіційною термінологією творить хребет держави. А це все, звісно, має свою мету.

А ч е т в е р т е, на тому, що цілість економічного життя СРСР побудовано за зразками імперіалістичних колоніальних великодержав: у підбитих країнах, як от "країна і інші, розбудовується великих розмірів добувно-сировинну промисловість, а всі виробничі заводи і фабрики приміщені в самій метрополії і таким чином поставлено силую факту підбиті країни в підлегле економічне становище. Сьогодні республіки для Росії є лише продовольчо-сировинними базами. Чи ж не багатоманитим є факт, що всяка важка промисловість "країни, тобто нафто, вугілля, нафта, торф, електрична енергія, руда, залізо, сталь, чавун, кольорові метали, хімічні продукти, різні машини і т.д. словом, усе те, що є основою індустріалізації країни і взагалі народного господарства, - немає навіть свого комісаріату в Києві, а підлягає безпосередньо урядові в Москві, який, власне, і є урядом Росії. Це саме діється і з усіма видами транспорту, як от: залізничним, водним та повітряним. А навіть ті народні комісаріати промисловости, що існують в Києві, як от: харчової, рибної, м'ясної, легкої, текстильної, лісної і будівельних матеріалів, - не є самостійні, лише підлягають таким же комісаріатам в Москві й на ділі є лише їхніми експозитурами. А лише два комісаріати промисловости є "республіканськими": місцевої промисловости і місцевої нафтової промисловости, що й московська метрополія великодушно відступила союзним республікам. Експлуататорську суть московського централізму найкраще можна бачити в зіставленні державних бюджетів; та ту не місце про ті справи широко писати. Це у наслідку доводить до того, що в руках жменьки кремлівських диктаторів капіталістів наступила "концентрація виробництва й капіталу" /в їхніх руках і вирішальна роль в господарському житті/ наступило злиття всього капіталу держави й суспільности та наступило утворення по суті "фінансового капіталу" з тим самим і фінансовою олігархією. Зрештою, місце інших народів у російській соціалістичній імперії визначив Ленін у своєму визначенні "самовизначення народів аж до відокремлення". Він писав: "а не маємо підстав гадати, що нація в соціалістичному суспільстві набуде характеру економічно-політичної одиниці. У всіх передбачень видно, що вона матиме тільки характер єдності, культури й мови, бо територіальний поділ може відбуватися тільки з огляду на потреби продукції, при чім про цей поділ мусіла б вирішувати не окремі нації відокремлено на підставі власної повновладности, але всі зацікавлені громадяни повинні вирішувати спільно". Тут можна шукати, між іншим, генеза прилучення Арму, Чубані і інших українських районів безпосередньо до Росії

ської республіки. Та Ленін, коли те писав, ще думав про будову соціалізму, а сьогодні такі усе те вже давно звів до будови російської імперії, і тільки.

А н а т о, на тому, що більшовики консеквентно реалізують стару царську концепцію розбудови Росії шляхом анексії ряду держав і країн. Уттре-оа вважала загарбання частини території Англії в 1940 р. і загарбання західних земель Білорусії і України, Басарабії, наразі, Балтійських держав Литви, Латвії і Естонії. Всіх їх насильно вклучено в склад ССР не за принципом визволення пролетаріату, а за історичними і стратегічними аргументами російської великодержави. Це треба згадувати вже про інші, раніше підбиті і поневолені країни, як от: Україна, Грузія, Азербайджан, Туркменія, Афгані-лія й ін. Це відбувалося в період т.зв. "воєнного комунізму". Сьогоднішні

ні вожді Росії, хоча і прикриваються галасливим ширмою оборонців пролетаріату в інших країнах, на ділі, коли йдеться про інтереси Росії, вони не вагаються виходити в спілку з найбільшими ворогами людства, як от з Гітлером в 1939 р. і допомагати йому їм у підбиванні інших народів. Як же з інакше це пояснити, як не імперіалістичною політикою сьогоднішньої Росії. Що сказали б сьогодні -аркс і Ангальс, коли б стали з грабу й побачили, як реалізується їхня теорія побудови комунізму в світі. Асно, що поставили б Сталіна в гідний йому почет царів і капіталістів. А не треба забувати, що на самій анексії справа не кінчається. Далі за нею йдуть всі нещастя нечуваної і не знаної в історії окупанції. Це першого дня насаджується на прилучній території великодержавних розмірів адміністративний апарат і поліція, складені переважно з російських елементів, а далі йдуть арешти, вивози, розстріли, грабунки, переселення всіх всіх національних верств, перевиховання народу і виховання молодого покоління в дусі російської відданості Москві. Соціалізм і демократизм - це лише ширми, за якими проходить жорстокий процес денацио-налізації й асиміляції.

А с о ш а с т о, на тому, що більшовики під гаслом "визволення" з німецької неволі проводять т.зв. буржуазно-демократичну революцію в зайнятих червоною армією країнах Середньої Європи, що має у наслідок довести до вклучення цих країн чергових трабантив до московської метрополії, а тим самим створити підстави для нової гегемонії Росії в Європі. Московські більшовики для підбору звіту мають свою "домашню" ідею пролетарської революції, але в період боротьби з гітлерівською Німеччиною, коли треба було піти на бойовий союз з капіталістичними західними великодержавами, вони цієї ідеї використати не можуть. А тому сьогодні ворогом номер один став не марксистський буржуа, а німецький фашизм і взагалі фашизм, і проти нього вони звернули своє вістря, зменшували та скапіталізували всю визвольну боротьбу поневолених німцями європейських народів. Що це не має нічого спільного з одночасною будовою соціалізму - це інша справа, але більшовикам це не перешкоджає в середині "визволення" країн починати здійснювати соціалістичну революцію і тим каламутити воду в суміжних державах, щоб тим легше їх потім опанувати. Мідроджений великоруський мілітаризм приймає вторгим шляхом кожної переможної армії і з нього вже не завернеться. Народи, які цього не бачуть і сьогодні допомагають йому та скріплюють його позицію в світі, дуже швидко побачать, до чого це все кінчиться. Польща, Болгарія, Югославія й Албанія ще мають слов'янську принаду, а дехто і православну, а значить, крім цілком агентурних і чужих аргументів сили, будуть мати ще й психологічне тло, що їм полегшить скотитися в обійми п'ятираменного креміляського поліна.

А с с а м е, на тому, що більшовики - під фірмою комінтерну, або, як це є зараз робітничою міжнародною профспілковою організацією - проводять диверсійну роботу в усіх інших країнах світу, а зокрема в середині союзних сьогодні капіталістичних держав. Основною метою цих дій є не боротьба за покращання становища пролетаріату, а підірвання сили конкуруючих великодержав та розбудова власної п'ятої колонії, військової розвідки і всього того, що могла б у майбутньому придатися при творенні "єдиного Союзу радянських Соціалістичних Республік Віту". Держава, яка не має імперіалістичних пернів, звичайно, не вміщується у чужі внутрішні справи. Більшовики всією своєю комінтернівською і профспілковою діяльністю в світі, власне, доказують, що вони є

імперіялістами, і то високої ціни.

І в а с ь м е, на тому, що ССР приступив до поділу світу з іншими великодержавами і цей поділ сьогодні закріплює міжнародною організацією, яка має служити охороною його інтересів. Супереч усім голошеним гаслам про рівність і демократію, більшовики перші видвигнули на конференції "Думартен-Уксі" нескрізь недемократичний процес голосування та безсмертно забезпечити собі постійне місце в т. зв. "Голі Вавило", щоб таким чином мати спокійний час докінчувати процес насильної русифікації в середині своєї країни та консеквентно влучувати чергових сателітів до своєї кремлівської орбіти.

Ось головні риси імперіялістичного обличчя сьогоднішньої російської імперії, що, для замилення очей, виступає під облудною назвою "Союзу республік". Коли хтось проти когось зверне вістря більшовицького імперіялістичного меча, а тих рис не бачить, то ясно, що він або ж увірве на політичну "курдюку сліпцю", або не може бачити в суті справи, або силую обставин став фізичним рабом і духовним кастратом, або не хоче вже їх бачити.

Нашим нещастям частково було те, що більшовицький імперіялізм дотепер підтверджує переважно наради й наради, які не надто пан "ятали" часи своєї історичної державності і для яких свідомість національної і соціальної волі була такою ж незанесеною картою, як і всі лєнінські соціалістичні і комуністичні теорії. Чим то таква могла зов свою увагу повертати виключно в бік "країни й інших нарадів, які їй представлялися. Не диво, що всі намагання українських і інших протибільшовицьких сил в середині ССР: розвалити шляхом повстань, акцій і революцій більшовицьку тирму нарадів, - не знайшли покищо свого успішного завершення. Заради справи виглядає краще. Заради вістря більшовицького меча прикладено до Герла таким державним європейським народам, як є: фіни, поляки, маляри, румуни, болгаря, серби, хорвати, словаци, чехи, і це саме загрожує: шведам, норвежцям, грекам, туркам і всім іншим - тут, для порівняння, треба пригадати, що найслабшим місцем у німецькій гітлерівській імперіялістичній стратегії було розпорощення німецьких сил на території всієї Європи. Російський ведмідь сьогодні теж виліз зі свого "лігва" і грізно порикує по європейських столицях. Хоча ще ні найближче майбутнє не покаже, як це все для нього скінчиться, то ми ні на хвилину не сумніваємся, що його кінець буде подібний до сьогоднішнього німецького.

Не міняє справи і те, що, у протиставність німецькій відкритій окупаційній політиці, більшовицька імперіялістична стратегія і тактика реалізується скритими, маскованими, хитрими прийомами і процес її розкладений на етапи. Це, безперечно, утруднить йовну консолідацію протибільшовицьких сил, але на це не має іншої ради, як якнайшвидше розшифрувати всі ці "по шлангу" пристроєні совурані сталінські заходи щодо "визволення" нарадів. Більшовикам дуже полюбив Гітлер у реалізації їхніх загарбницьких планів. Коли б не він, вони мусили б були йти вояким шляхом підготовки і проведення соціальних революцій в європейських державах. Пригадаймо собі всі дії комінтерну до вибуху другої світової війни. Одні його діяльність зводилися до ініціювання і проведення саботажних і страйкових акцій, до легалізування своєї агентури - комуністичної партії, а коли це не давало наслідку - до творення т. зв. лівих фронтів, що з черги видвигали домагання в раді щотижневих дня праці, реорганізації профспілок, безкочних змін уряду, повної волі слова, друку, асоціації, що було означене з більшовицькою відкритою агітацією, а далі - домагання допустити советську пресу, літературу, фільми і т. д. і в той час, коли в самому ССР проходив процес нечуваної експлуатації працюючих, коли робітників насильно прикріплювали до верстату його праці, а сам він примиряв з голоду і з надмірної стаціонарності та в атмосфері жарстокого поліційного терору, - більшовицькі агенти анархізували європейські країни, каламутили воду, щоб тим легше було ловити свою рибку. Внаслідок приходило до побільшення безробіття, недоволення населення і взагалі до господарської кризи, а далі йшла і криза духовна. Комінтернівські агенти, що в себе в ССР розбудовували залучення розмірів, по зуби зібраний воєнний апарат, а на європейських барах в екстазі моталися до нацизму, гуманізму, соціалізму й інших немобілізованих ідей, вони, з устими деяких національно і кастрованих елементів, в раді деяких "професорів", адекласованих елементів і шумовиння, а також частини чужонаціональних елементів - домагалися демобілізації, а то й

ноного роззброєння армій, знесення поліцій, тюрм і судів у справах політичних, словом, як це загально називалося, борелися за "народну демократію". Очевидно, що така "демократія" була швидко демаскована і комінтернівські агенти мусіли віддати одну за одною позиції на світовій арені в користь новим наростаючим національним рухам, які поставали як протидія проти більшовицькі намагання руйнувати їхній національну особовість.

Сьогодні справа змінилася. Сьогодні німецький імперіалізм своїми беззастовідними окупаційними практиками знову поставив більшовизм на ноги, бо дав йому в руки нову ідейну зброю, а саме: боротьбу за визволення європейських народів. Більшовики зрозуміли, що їм уже в сьогоднішній обстановці комінтерн у такому виді не потрібний, бо не можемо "лидових фронтів", а ідеєю "національного визволення" вони реалізуватимуть свою імперіалістичну концепцію. Від яким іншим претекстом увійшла б була червона армія до держав європейських держав, як би не Гітлер. У якій іншій ситуації червону армію населення цих держав вітало б так, як все ж таки вітає сьогодні, після важких днів німецької неволі. Довгий в'язень тішиться, коли його звільняють з тюрми, і він, звичайно, усміхається не лише до того, хто звільняє його, але й до зустрічних людей, до сонця, до дерева, до рідної хати. Більшовики це все посилено для себе капіталізують і в годину підйому закріплюють свою позицію формальними державними актами, в раді хоч би таких, як творення "тимчасових урядів", складених зі своїх випробуваних стависників. Як, отже, треба сказати, що більшовики використали визвольні рухи поневолених гітлерівської Німеччини народів розбудови власної імперії. Вони й є згідно з лєнінськими думками: лєнінізм учить нас глядіти на визвольницькі змагання поневолених народів перед усім з точки погляду класової, а точки погляду національної революції. Він ставить це питання під кутом використання великих революційних сил, що криються у боротьбі поневолених націй за своє "визволення" /другий конгрес комінтерну/.

Тактика в цьому питанні ось яка: найперше

а/ з демократичною буржуазією підтримати в цілості визвольний рух поневоленого народу, що спрямований проти конкуруючого з ним імперіалізму; після

б/ деніміти червоною армією визволитися, піти, з пролетаріатом, селянством та біднотою "визволеного" народу проти буржуазії та поміщиків; далі

в/ з пролетаріатом і сільською біднотою та середняком проти куркулів і решток дрібної буржуазії; а нарешті

г/ разом з найближш деморалізованими елементами з погляду національної свідомості проти свідомих національних предетарів і так до ліквідації нації.

Лєнін сказав тут своє слово: "Боротьба проти всякого єдноту - безумовно так, боротьба за всякий національний розвиток... - безумовно ні". Залежності від стратегічного значення поодиноких країн, справа формального влучення даного народу до "сім'ї народів" може відбутися на одному з вищеподаних етапів.

На жорнах країн європейської Європи, які "визволила" червона армія, якраз сьогодні переходять другий етап реалізації більшовицької імперіалістичної концепції. Це й є на ділі проведення т.зв. "лєнінської буржуазно-демократичної революції", що її тактику визначив він ще в 1906 р. у своїй книзі: "Тактика соціал-демократії в демократичній революції". Талін показався добрим учнем Лєніна, коли йдеться про пристосування його поглядів у питаннях соціалогії й політики, і, хоча в сьогоднішній дійсності "визволяє" народи від німецької окупації, то зразу ж після "визволення" приступає до реалізації лєнінських плянів шляхом насильного ініціювання "буржуазно-демократичної революції" в середині поодиноких держав. Це йому вдається, бо червона армія має тепер вільний виїзд до кожної "самостійної" держави, а агенти нікого мають заперену волю рухів. Ось що Лєнін писав по тому питанню: "Ми повинні не забути, що не має й бути не може в даний час іншого засобу наблизити соціалізм як повна політична воля, як демократична республіка". Асно, що більшовики свідомо творять ще одну каламутну воду "буржуазно-демократичної революції", щоб лише викликати максимальну гравню і внутрішню боротьбу між "буржуазними демократами" і "буржуазними реакціонерами", чи, як то їх тепер вигідно називати.

но, "фашистами", виконуючи таким чином, щораз глибше провалля в середині однієї національної спільноти і спираючи, нарешті, т.зв. реакціонерів в умови нелегального підпілля і збройної оборони, а т.зв. демократів під егідою цієї кризи 1939.

Щоб забезпечити собі певний успіх з тієї "демократичної революції", більшовицькі імперіалісти йдуть упертим шляхом і пристосовують ту саму тактику в усіх "визволених" країнах. Це в основному зводиться до того, що більшовики чи, радше, їхні ставленники з місця виключають т.зв. реакційні елементи від керми державою. Сьогодні це переходить ще під фармою боротьби з німецькими прислужниками. Докази цього бачимо наглядно в Польщі, де "армію крайову" не те, що відсунуто від влади, але й переслідують терором. Це саме і в Чехословаччині, де навіть соціал-демократи потрапили в напасть. Одночасно арештується, судиться і прокидається усіх вчорайших спільників зі світу недемократичного або й демократичного, оскільки ці демократи сліпа не йдуть на московську вудку, як от, деякі емігранти в Лондоні. Москва витягає в цих країнах на денне світло всяке шумовиння й асупільні елементи, дає їм необмежену владу знущатися над вчорайшими приятелями і таким чином свідомо настановує нападники національні групи на взаємну криваву боротьбу.

За основною рисою, що надає виразу цілості цієї акції, є т.зв. з е м е л ь н а р е ф о р м а. Яке Ленін сказав: "послідовним борцем за демократизм може бути тільки пролетаріат, черможним борцем за демократизм він може стати лише при тій умові, якщо до його революційної боротьби приєднається маси селянства. Інакше, на тому етапі більшовикам і потрібне селянство. Оскільки, коли вже будуватиметься соціалізм, селянство піде в кут, а керму державою перебере пролетарська диктатура." покищо більшовики гарячкаво намагаються негайно проводити розподіл землі у "визволених" країнах. Як це не дивно, але, власне, в час, коли ще на фронтах проходять криваві бої, Москва роздає землю поміщикам, і то не шляхом державної адекватної логічної реформи в шлях насильного, бунтівничого акту, щоб таким чином розважити соціальні пристрасті населення та поглибити внутрішні грізні й роздори. Таким чином більшовики знаходять собі у селянській масі надійного симпатика, бо, даючи

йому "у власність" поміщицьку землю, вони тим самим його улаштовують від себе, від того, "уряду", що ця його "власність" охороняє законом. Більшовики так чи усвідомлюють собі роль селянства в тім етапі. Ось як пише Ленін: "...селянство в даний момент зацікавлене не стільки в безумовній обороні приватної власності, скільки у віднятті поміщицької землі, одного з головних видів цієї власності. Це стоїти від цього соціалістичним, не перестаючи бути дрібно-буржуазним, селянство здатне стати певним і найрадикальнішим прихильником "демократичної революції". Як нахабно й нечесно все це виглядає, коли водночас ці самі більшовики знають, що в недалекому майбутньому вони віднімуть у того ж селянства не лише ту землю, що їй тепер вони забрали від поміщика, але також і всю його батьківську, залишаючи йому лише латку присадибної грядки, а його самого впряжуть у нове панцизане ярмо колгоспів і радгоспів. І Ленін виразно каже це: "Від революції демократичної ми зараз же почнемо переходити до... соціалістичної революції. Ми стоїмо за безперервну революцію. Ми не спинимось на півдорозі".

Хай ці слова добре затаплять собі всі, що сьогодні радять ласкавим сталинським "визволенням", "демократією", "наділом землі" і іншим. І в цей час, і все це зміниться в чорну неволю, бо Сталін будуватиме свій "соціалізм". Дивно нерозумно, як то не бачать очевидних намірів Москви, здається, політично грамотні суспільності європейських народів. Москва замиляє їм очі всякими тимчасово залишеними старими формами як от: прапор, герб, гімн і інші національні цінності, щоб лише викликати враження, що вони не проти потреби вільності, незалежності, чи самостійності. А тим часом на її "едесталь" національних героїв і генії видвигається нові історичні особи, зокрема ті, які колинебудь задокументували свою відданість Росії чи соціалізму /бо Москва дає монеталь на всі соціалістичні чи соціальні питання/, одночасно викликаючи все в історії, що йшло в розрив з інтересами колишньої Росії чи сьогоднішнього 1939. За формальними мирними договорами більшовики заповнили собі зміст усіх видів пропаганди, мистецтва, літератури і таким чином на ділі цілком обмежили волю слова і друку. Чи ж треба підкреслювати, які це фатальні нас-

180

літати принесе для поновлення національних культур, для виховання молодого покоління. Не дозволяється не на які легальні організації, які не були офіційно зареєстровані в Москві, бо все це зараз - контрреволюція, шпигам, німецька агентура. Можуть існувати лише державні організації і такі, як ст.: "товариство друзів з СРСР". Організується переважно з митців і науковців, з яких часто й найбільш безтурботних елементів кожної нації спеціальні екскурсії до Москви і Ленінграду, щоб показати їм "братню" російську культуру і блиснути силою та сприяючою слівом і кров'ю красою метрополії. Загалом робиться великий шум довкруги театру, кіна, шкіл, масової політосвіти профспілок, рад і т.п., щоб замішати народів в голові, зацікавити другардиними щода основних питань нації справами і таким способом легше потім випасти у своє армійське решті, закликається на один стрій державні договори друзів і допомоги та після-важливого співробітництва з СРСР, щоб, з одного боку, дати більшовицьким особам право виладу "самостійну" державу, а з другого, щоб творити у народі психологічний ґрунт для майбутнього прилучення до СРСР.

Як, отже, виглядає сьогодні "буржуазно-демократична революція", що проходить у "визволені" червоною армією країнах.

Для певного образу, а зокрема перспектив, які стоять перед цими країнами, треба сказати і про практикований спосіб залучення поодиноких народів до себе. Деякі народи, як ст. балтійські /литовці, латвіші й естонці/, а також західні українці й білоруси, вже бачили, як це виглядає, і можуть поділитися враженнями і спостереженнями. Дуже часто чужинці, зокрема ті, що виростили і живуть у західних демократичних устроїх, задовіряються, коли їм хто каже, що в СРСР усі вибори проходять під терором енкаведівського жандарма. Вони кожний державний устрій оцінюють по його конституції, а, звичайно, конституція СРСР належить до "найдемократичніших" у світі. Коли в газет довідуються про наслідок виборів до Верховних органів, в яких за державними ставленнями голосувало 99,9% громадян у всі одногласно погодилися на сталінських кандидатів, то очевидно, що кожний західний європеєць глибоко переконаний, що СРСР - "найщасливіша країна". Тут справа в тому, що чужинці не розуміють самого слова "терор". Більшовицький терор - не європейський і не американський, це, в першу чергу, - сибірський. Як би не вибір з усіма страхотними концентраційних таборів, як би не та нелюдська моральність членів пануючого режиму, можливо, що й радянський терор, європейцями був б. Це показує кожний громадянин СРСР хворіє на вічну психозу страху, що має своє коріння не в першому перемудренні, а таки в конкретній оцінці жорстокої дійсності. Енкаведівські опричники добираються до кожної людини і, прикладаючи цівку на шию до грудей, ехидно висміюються до майбутньої жертви, оскільки вона неважиться бути неслухняною. Як проходить "всеобщого голосування", де вибору кандидатів і віддання голосів. Хто наважиться голосувати проти. А що вже казати про те, хто мав би відвагу погодитися поставити свою кандидатуру всупереч бажанням компартії. Обрані люди, звичайно, випадкові і цілком непридатні до складних проблем державного життя, збираються разом і під гучні "аплодисменти" схвалюють всі постанови про "прилучення", "взаєднання" тощо.

Перспективи, які стоять перед європейським народом, оскільки вони мали б стати громадянами Радянського Союзу, є зовсім не рожеві. Це поминаючи всю примусову чистку суспільності від усіх національно-свідомих елементів, поминаючи і господарську руїну, яка наступить після насильної колективізації, експлуатації, що доведуть до певного зубожіння усіх прецедентів, - "своєними народом" прийшлося би ще перенести глибоку переорієнтацію своїх культурних цінностей, і то з виразною метою руйнувати їхні самостійні первні в користь спільної "великої" руської культури. Прийшлося би навчитися жити в поліційній державі, в якій не вистачає бути лояльним, треба бути ще активним виявом цим більшовицької віри, повсякчасно усміхненим, радісним, щасливим учасником "нового життя". Це не важливо, що людина горем накинє серце, а шлунок домагається шматка чорного хліба, вона повинна радіти і веселитися, бо є "вільним" громадянином "вільної і щасливої" країни. Денецтво і співпраця з зайнятою поліцією належить тут до почесних обов'язків кожного громадянина, тим то після деякого часу люди стають мовчазні, недовірливі і покірливі, безнадійними очима глядять у грізне майбутнє. А не згущують калюжів, малюючи ці перспективи європейським народом, що сьогодні радіють "визволенням" а теренах цих народів перебувають сьогодні громадяни СРСР, зокрема червоно-

